

KOMUNIKAT PRASOWY nr 53/23

Luksemburg, 29 marca 2023 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-142/21 | Wizz Air Hungary/Komisja (Blue Air; COVID-19 i pomoc na ratowanie)

Skarga na decyzję Komisji zatwierdzającą pomoc Rumunii na rzecz przedsiębiorstwa lotniczego Blue Air w związku z pandemią COVID-19 została oddalona w całości

18 sierpnia 2020 r. Rumunia zgłosiła Komisji Europejskiej środek pomocy na rzecz przewoźnika lotniczego Blue Air Aviation S.A. (zwanego dalej „Blue Air”) w formie pożyczki w wysokości około 62 130 000 EUR, gwarantowanej przez państwo z preferencyjną stopą oprocentowania.

Zgłoszony środek dotyczył dwóch odrębnych form pomocy opartych na dwóch różnych podstawach prawnych, z których każda obejmuje określoną kwotę pomocy. Pierwszą pomoc stanowiła pożyczka w wysokości 28 290 000 EUR mająca na celu naprawienie szkody poniesionej bezpośrednio z powodu odwołania lub reorganizacji lotów Blue Air w następstwie wprowadzenia ograniczeń w podróżowaniu w kontekście pandemii COVID-19 w okresie od 16 marca do 30 czerwca 2020 r. (zwana dalej „środkiem odszkodowawczym”). Druga pomoc dotyczyła pożyczki w wysokości 33 840 000 EUR przeznaczonej na częściowe pokrycie pilnych potrzeb Blue Air w zakresie płynności wynikających ze strat operacyjnych poniesionych w następstwie pandemii (zwana dalej „pomocą na ratowanie”).

Bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE Komisja stwierdziła decyzją z 20 sierpnia 2020 r.¹, że zgłoszony środek stanowi pomoc państwa, której oba aspekty są zgodne z rynkiem wewnętrznym. Komisja uznała środek odszkodowawczy za zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE². Pomoc na ratowanie została natomiast uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE³ w związku z wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (zwanymi dalej „wytycznymi”)⁴.

Przewoźnik lotniczy Wizz Air Hungary Zrt. wniósł skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji, która została oddalona przez dziesiątą izbę Sądu w składzie powiększonym. Swoim wyrokiem Sąd potwierdził analizę zgodności

¹ Decyzja Komisji C(2020) 5830 final z dnia 20 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57026 (2020/N) – Rumunia – COVID 19: Pomoc na rzecz Blue Air.

² W myśl tego postanowienia pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi jest zgodna z rynkiem wewnętrznym.

³ Na mocy tego postanowienia pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

⁴ Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. 2014, C 249, s. 1).

zgłoszonego środka z rynkiem wewnętrznym przeprowadzoną przez Komisję.

Ocena Sądu

Sąd oddalił w pierwszej kolejności zarzut nieważności dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE. W tym względzie skarżący zarzucił Komisji w szczególności popełnienie błędów w ocenie szkody poniesionej przez Blue Air ze względu na ograniczenia w podróżowaniu nałożone w kontekście pandemii COVID-19.

W tej kwestii Sąd przypomniał, że zgodnie z art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE naprawione mogą być jedynie szkody gospodarcze bezpośrednio spowodowane klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi. Wynika z tego, że pomoc, która może być wyższa od strat poniesionych przez jej beneficjentów, nie jest objęta art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE. Poza tym Sąd przypomniał, że zdarzenie powodujące powstanie szkody, tak jak zostało ono określone w zaskarżonej decyzji, powinno stanowić decydującą przyczynę szkody, którą pomoc ma rekompensować, i być bezpośrednio jej źródłem.

Aby móc uznać środek odszkodowawczy za zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE, Komisja powinna była zatem ze szczególną uwagą rozważyć, czy ograniczenia w podróżowaniu nałożone w ramach pandemii COVID-19 stanowiły rzeczywiście decydującą przyczynę szkody, którą środek ten miał naprawić, czy też, przeciwnie, część tej szkody była spowodowana istniejącymi wcześniej trudnościami Blue Air.

W świetle tych wyjaśnień Sąd oddalił w szczególności argument skarżącego, zgodnie z którym Komisja przeszacowała szkodę poniesioną w wyniku pandemii COVID-19, ponieważ nie wykluczyła strat Blue Air wynikających z istniejących wcześniej trudności. W tym względzie Sąd wyjaśnił, że Komisja porównała rzeczywistą sytuację finansową Blue Air ze scenariuszem kontrfaktycznym, który miałby miejsce w przypadku braku ograniczeń w podróżowaniu, opartym na przychodach i kosztach przewidywanych w budżecie na 2020 r. w okresie od 16 marca do 30 czerwca. Do celów tego scenariusza kontrfaktycznego Komisja wzięła pod uwagę trudności Blue Air istniejące przed pandemią COVID-19. Ponieważ trudności te znalazły również odzwierciedlenie w rzeczywistych wynikach Blue Air, a zatem znalazły się w dwóch scenariuszach porównanych przez Komisję, Sąd stwierdził, że ich wpływ został zneutralizowany przy obliczaniu szkód poniesionych przez Blue Air w wyniku ograniczeń w podróżowaniu nałożonych w kontekście pandemii COVID-19.

W drugiej kolejności Sąd oddalił zarzut dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE w związku z wytycznymi. Skarżący podniósł w szczególności, że Komisja popełniła błąd, twierdząc, iż pomoc na ratowanie służy realizacji celu leżącego we wspólnym interesie w rozumieniu pkt 43 wytycznych.

Sąd stwierdził w tym kontekście, że z pkt 43 wytycznych wynika, iż aby pomoc mogła zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie wytycznych, powinna przyczyniać się do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie, ponieważ ma ona zapobiec trudnościom społecznym lub zaradzić niedoskonałości rynku. Znajduje to potwierdzenie w pkt 44 wytycznych, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą wykazać, iż upadek beneficjenta mógłby wiązać się z poważnymi trudnościami społecznymi lub znaczącymi niedoskonałościami rynku, w szczególności poprzez wykazanie, że istnieje ryzyko przerwania świadczenia ważnej usługi, którą trudno jest zastąpić, i w przypadku której konkurentom trudno byłoby zacząć ją świadczyć.

Jeżeli chodzi o ważny charakter usługi świadczonej przez Blue Air, z decyzji Komisji wynika, że ów przewoźnik lotniczy zapewniał skomunikowanie Rumunii, obsługując krajowe i międzynarodowe połączenia lotnicze, ukierunkowując się jednocześnie na dwie specyficzne kategorie pasażerów, których przemieszczanie się zależało w dużej mierze od tanich połączeń lotniczych, a mianowicie lokalnych drobnych przedsiębiorców i wspólnotę rumuńską mieszkającą poza krajem. Zdaniem Komisji usługi lotnicze Blue Air były ponadto trudne do powielenia, ponieważ innych tani przewoźnicy lotniczy byli obecni w niewielkim stopniu lub wcale nie byli obecni na większości tras Blue Air, a zatem Blue Air zajmował niszę, która nie była obsługiwana przez innych tanich przewoźników lotniczych na rynku rumuńskim.

Ponieważ żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącego nie mógł podważyć tych ustaleń, Sąd doszedł

do wniosku, że Komisja słusznie stwierdziła, iż w przypadku opuszczenia rynku przez Blue Air istniałoby konkretne ryzyko przerwania świadczenia niektórych usług pasażerskiego transportu lotniczego, uznawanych za ważne i trudne do zastąpienia w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, wobec czego zgłoszona pomoc realizowała cel leżący we wspólnym interesie.

Ponieważ pozostałe zarzuty podniesione przez skarżącego również okazały się bezzasadne, Sąd oddalił skargę w całości.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

